

כן, אפשר לשלוח אצבע מאשימה לעבר ציבור שלם!

דגים בנדים

פלטנינים מיסכנים, או מתוך רתיעה אינסטינקטיבית מפני פעולות אלימות. שמיר אינו הומאניסט מושבע.

שמיר הוא איש-מחותר מיקצועי, וגם איש-כיון מיקצועי. בניגוד לבגין התמים, שהיה אידאולוג של מחתרת אך לא היה מעולם איש-מחותר פעיל ומיצועי, תפס שמיר את הסכנה העצומה הכרוכה בקיום מחתרת מזוינת, הפועלת בתוך אוכלוסיה אוהרת.

סכנה זו אינה טמונה רק בכך שגוף כזה יכול לכצע פעולות הכופות על הממשלה החוקית מצבים שאין היא רוצה להימצא בהם.

הסכנה העיקרית היא שמחותרת בזאת מוכרחה, במקרה או במאוחר, לפנות נגד הממשלה החוקית ולהסילה. זהו ההיגיון הפנימי הטבעי בה, מדעת או שלא-מדעת.

לכן הורה שמיר לזרועות-הביטחון לחסל את המחותרת, ותוך שנועות מעטים הבשיל יכול גדול של גילויים.

אינו סבור שמגיעה לשב"כ ערימה של זריז-דפנה. בודאי אינו מצטרף לדיבריה-החנוסה של חברי-כנסת מסויימים, שיצאו מגדרם מרוב התלהבות.

השב"כ פעל כפי שצריך היה לפעול, ובאחרון רב מאור. השאלה אינה איך הצליח עכשיו, אלא איך נכנע במשך שנים

כרג השוחה במים. המים הם הציבור, המגן והמחסה על המחותרת. אם מוציאים את הדג מן המים, הוא גוסס ומת.

בארץ ניתנה רוגמה לכך עלידי אירגונו של אברהם שטרן ב-1941, כאשר פעל נגד מאמץ-המילחמה האנטי-נאצי והפיל חללים יהודיים. הציבור כולו פנה נגדו, והאירגון חוסל תוך כמה שבועות. שטרן עצמו אף לא מצא מקום לנוח בו בלילה, ולן במיקלט. יצחק שמיר היה במעצר.

אייאפשר להפריד בין המחותרת ובין הציבור שבו היא פועלת מפני ששיתוף-הפעולה של הציבור הזה עם המחותרת הוא תנאי הכרחי לקיומה.

אין ציבור, אין מחתרת.

תנאי השני לקיום מחתרת כזאת ולהצלחתה הוא מחסה שילטוני.

מחותרת זו לא יכלה לפעול במשך ארבע שנים ויותר, להתארגן, להצטייד ולבצע מיספר רב של פעולות גדולות וקטנות, לולא הגן עליה השילטון כולו, ולולא נהנתה מתמיכתם הפעילה והסבילה של חלקים מזרועות-השילטון.

מתנחל, 1984

מתיישב, 1924

להנחיה שלא לא למלא את תפקידו כראוי. הגילוי עצמו לא היה דבר קשה. לגוף מיומן כמו השב"כ, היתה זאת פעולה קלה יחסית.

יענח פושע פוליטי קל יותר מאשר פיענח פשעים רבים אחרים.

לפשע פוליטי יש היגיון פוליטי — תמיד. מגמת הפעולה עצמה מצביעה על הכיוון, שבו יש לחפש את המבצעים. וככל שהמחותרת גדולה יותר, כך קל יותר לגלותה.

במיקרה זה, היה ברור מן הרגע הראשון, ומעבר לכל ספק סביר, כי המחותרת באה מקרב המתנחלים, ופועלת על דעתם. הקשר עם גושי-אמנים וגוסים רומים היה כמעט מובן מאליו.

כי מה רצו חברי-המחותרת להשיג בפעולות כמו ההתנקשות בראשיה-הערים, רצח התלמידים במיכללה האיסלאמית, פיצוץ האוטובוסים הערביים על עשרות יושביהם, ועשרות פעולות קטנות יותר?

ברור כי היתה להם אחת המטרות הבאות, או כולן גם יחד: ● שיתוק ההתנגדות של האוכלוסיה בגדה להתנחלות היהודית ולהפקעת הארמות, עלידי יצירת (המשך בעמוד 8)

ההתנקשות בראשיה-הערים לא יכלה להתבצע אלמלא נעו החוליות ברכב רישמי ובמדים רישמיים בערים ובכנישים, שבהם קיים בלילות פיקוח קפדני. מישהו ראה, מישהו ריוח, מישהו גנו את הריזוחים.

גילוי המחותרת עכשיו לא היה תוצאה של מיקרה או מזל, אלא בא בעיקבות שינוי של מדיניות.

השב"כ לא נזכר לפתע שבפעם היה כראי לשתול מודיעים במחותרת, לצוות לשיחות חברה, לפתוח את מיכתביהם, לעקוב ולבלוש. אלא שער תאריך מסויים הרבר נאסר עליו, או שנאסר עליו להשתמש בתוצאות הכילוש הזה, אם בוצע.

האיש הממונה כחוק על השב"כ (ועל המוסר) הוא ראש-הממשלה.

מנחם בגין לא רצה לחסל את המחותרת. הוא התוהם אל חבריה באל בנים נאמנים. אולי סבר, בסלחנות, שהם בנים תועים ושובבים. אולי סבר כי הם ממלאים תפקוד חיובי וחשוב, שנמנע מן הממשלה לבצעו בעצמה.

לכן, כל עוד ישב בגין על כס ראשיה-הממשלה, נמנע מזרועות הביטחון לפעול נגד המחותרת. חבריה האמינו, בצדק, כי "אל-ידולה מענה" — הממשלה עימנו.

כל זה השתנה עם החלטת בגין ביצחק שמיר. אינני סבור כי שמיר פעל מתוך דאגתי-תיר לחייהם של

ומורים לנו: אין להפנות אצבע מאשימה אל ציבור המתנחלים בגדה המערבית.

אומרים: אסור להטיל אשמה קולקטיבית על ציבור שלם, בגלל מעשיהם של יחידים.

אומרים: תפוח רקוב אחד אינו מעיד על טיבו של מטע שלם. וכן הלאה.

אלה הם דיבריה-בל. כאשר אומרים זאת אנשים תמימים, שלא היו מעולם חברים במחותרת כלשהי, מעיד הרבר על אידיעה.

כאשר אומר זאת איש-מחותרת מובהק, כמו יצחק שמיר, הרי זו צביעות, או גרוע מזה.

קח את פרשת ההתנקשות בראשיה-הערים בגדה המערבית, כינוי 1980.

קח את פרשת ההתנקשות בראשיה-הערים בגדה המערבית, קח את פרשת ההתנקשות בראשיה-הערים בגדה המערבית, קח את פרשת ההתנקשות בראשיה-הערים בגדה המערבית.

הוצמדה פצצה למכוניתו של כסאם אל-שכעה, ראש עיריית שכם, שחנתה בחוף. הפצצה הופעלה עם התנעת המכונית, ושתי רגלי שכעה נקטעו.

הוצמדה פצצה למכוניתו של כרים ח'לף, ראש עיריית רמאללה, שחנתה אף היא בחוף. גם היא הופעלה עם ההתנעה, וח'לף איבד רגל אחת. השניה נפגעה קשה.

הוצמדה פצצה למכוניתו של ראש עיריית אל-בירה, איבראים אל-טווייל, שבו חנתה מכוניתו. למיטען חובר חוט-מעידה. המיטען הופעל כאשר ניגש שוטר ררווי אל פתח המוסך.

הוטמן מיטען חומר-נפץ בשוק של חברון. בחברון לא היה אז ראש-עירייה, מכיוון שבעל התפקיד, פאהד קוואסמה, הורח וגורש קודם לכן עלידי שר-הביטחון עזר וייצמן.

ברור כי באותו לילה פעלו לפחות ארבע חוליות שונות, כל אחת בת שלושה אנשים לפחות, שאחד מהם היה מומחה מיומן לחבלה.

החוליות פעלו בקרב ערים ערביות, שבהן כל רחש מעורר תשומת-לב של התושבים ושל השילטונות. הן לא יכלו להגיע למקום, לבצע פעולה מורכבת ולסגת, אלא אם כן לבשו מדים ונעו ברכב שנראה כשייך לזרועות-הביטחון.

שיטת הפעולה ונסיבותיה, מימדיה וטיבה, מעידים על קיום היסודות של מנהיגות, תכנון, מודיעין, תיאום, ציוד, מישמעת ומיומנות. האופייניים לי מחתרת מגובשת.

משום-כך לא היה לשום ברידעת שמץ של ספק, כבר למחרת הפעולה, שקיימת מחתרת כזאת. לא היה צורך בקבלת מידע חסוי מידי מישהו, כדי לקבוע קביעה זו בוודאות גמורה, כפי שעשינו.

כאשר יורד גשם, אין צורך לקבל מידע מוסמך על כך שהיו שם עננים.

די שפעולה כזאת תוכל להתבצע בהצלחה, מבלי שהמבצעים יתגלו, דרושים לה שני תנאים חיוניים:

● אוכלוסיה אוהרת, המשתפת פעולה עם המחותרת בצורה פעילה וסבילה.

● שילטון אוהר, הפורש עליה את כנפיו. הבה נברר את משמעותם של שני תנאים אלה בפועל.

אותו לילה פעלו לפחות 12 איש, שיצאו מבתיהם וחזרו אליהם. לפניכן בוצעו במשך תקופה מסויימת פעולות של תצפית, עיקוב ובלוש. אייאפשר היה לבצע את המיבצע, ולתכנן כל פעולה באופן שונה, ללא מודיעין מדויק.

כל מי שהיה אייפעם חבר במחותרת יודע עד כמה קשה לבצע פעולות כאלה מבלי לעורר חשד כלשהו בלב השכנים.

מישהו זוכר שיצאת כלילה חוזרת מתי שחזרת. מישהו נזכר בכך בקראו את הדיעות על הפעולה. קרובים, ידידים ומכרים מתחילים להרגיש במשהו. כך זה בעיר גדולה. ביישובים קטנים, הרבר בולט פי כמה. כאשר מבצעים פעולה כזאת, עשרות רבות של אנשים יודעים על כך, או לפחות חושדים בכך.

כך זה לגבי פעולה חרי-פעמית. כאשר יש רצף של פעולות — התארגנות, הצטיידות, הכנה וביצוע של פיגועים אחרים — חוג היודעים והחושדים הולך ומתרחב בהתמדה. חברייה-המחותרת זקוקים לסיוע, לאלבני, להסתר. הם יכולים לפעול רק בעזרת אוכלוסיה אוהרת.

זהו האליף-בייתי של תורת המחותרת. לכך התכוון מאז מטה-הרנג במישפטו הקלאסי: המחותרת היא